

Bemærkninger vedrørende Forslaget om Lønforhøjelse til Jernbanearbejderne til mig, og jeg vil gerne besvare disse Bemærkninger. Det ærede Medlem mente, at det var godt gjort, at der ikke i dette Tilfælde er Tale om en Overenskomst mellem Jernbanearbejderne og Regeringen, og anførte, at Forhandlingerne er førte ikke med Ministeren, men med Generaldirektøren. Dette er rigtigt, men det udelukker i og for sig ikke, at der er sluttet en Overenskomst. Det ærede Medlem anførte ogsaa, at det af den førte Protokol fremgaar, at de forhandlende Arbejderrepræsentanter paa et vist Punkt af Forhandlingerne har forbeholdt sig at gaa til Rigsdagen med Ønsket om mere. Dette er ogsaa rigtigt. Det er derimod ikke rigtigt, at Generaldirektøren svarede, at dette var ganske naturligt, nej han svarede, som man ser af Protokollen, at det selvfølgelig stod dem frit for, men han fraraadede dem at gøre det, og saa skyndte de sig at gøre det Forbehold om igen, i alt Fald i Realiteten, og tage det tilbage ved at sige, at de dog hellere vilde søge at opnaa noget mere ved at forhandle og blive enige med Generaldirektøren end gaa til Rigsdagen.

Hvad det Spørgsmaal angaar, om der her i det hele taget foreligger en Overenskomst eller ej, giver det Dokument, som vedkommende Bestyrelse har sendt os, ganske interessante Oplysninger, selv om disse er affattede i saa skruet en Form, at man kunde antage, den havde benyttet kyndig juridisk Vejledning — hvis man ikke vidste —, og det ved vi alle sammen —, at vor Race, ikke alene den Gren, der bor paa Island, men ogsaa den, der bor henede i Danmark, er ret godt anlagt for juridiske Fægtninger indbyrdes og ret godt forstaar at bruge de fornødne skruede Udtryk og Ordføjninger. Der er to Ting i dette Dokument, der har Interesse, nemlig dets første og dets sidste Stykke. I første Stykke staar der, at vedkommende Bestyrelse har erfaret, at der ikke samtidig med Lønforhøjelsen er foreslaaet Genindførelse af den Fribefordring for Levnedsmidler og Brændsel, som de paagældende Arbejdere tidligere havde, og i den Anledning andrager Bestyrelsen om to Ting eller i Grunden kun om een Ting med to Alternativer, nemlig om, at der enten maa blive stillet Forslag om at give dem denne Fribefordring eller i Stedet derfor en Lønforhøjelse. Man forlanger kun eet af to, enten Genindførelse af Fribefordringen eller Lønforhøjelse. Deri ligger, at hvis Arbejderne igen fik Fribefordring baade for

Levnedsmidler og Brændsel, havde de ikke mere at forlange; og hvis man ikke vil give dem det, kan de tage imod en Lønforhøjelse i Stedet for. Det er efter Dokumentets Ordlyd ubetinget alt, hvad der forlanges. I Spørgsmaalet om, hvorvidt der har været en Overenskomst, siger Bestyrelsen — og det er særlig her, det skruede kommer frem, det er i Skrivelsens sidste Stykke — følgende: „Hvis man nu, som vi ved, der har været en Tilbøjelighed til, vil betragte Resultatet af de førte Forhandlinger som en Overenskomst, da er Forudsætningerne for en saadan Overenskomst aldeles ikke opfyldte igennem det af Finansudvalgets Flertal stillede Forslag”. Men i det første Stykke, hvor der ikke forlanges andet end det, der mangler i Forslaget, eller en Konvertering deraf til en Lønforhøjelse, ligger, at med Opnaaelsen deraf er Arbejderne tilfredse, i saa Tilfælde vil efter Dokumentets Udtryk Forudsætningerne for en Overenskomst være opfyldte. Paa almindeligt Dansk kan dette vistnok betragtes som betydende, at saa er de tilfredse, saa eksisterer Overenskomsten.

Førrige Gang jeg havde Ordet, bemærkede jeg — jeg skal her kun ganske flygtigt gentage det —, at jeg personlig og mit Parti her i Tinget ikke er Beundrere af den Forhandlingsret, der er tilstaaet Statsfunktionærerne, blandt andet af den Grund, at denne Forhandlingsret let vil kunne glide over til tillige at blive noget af en Strejkeret; det forekommer os, at en saadan Ret eller blot Tilløbet dertil ikke bør tilstaaes Statsfunktionærerne. Jeg bøjer mig imidlertid for det Faktum, at Forhandlingsretten findes, den er i dette Tilfælde udøvet, og der er her skabt noget, som i alt Fald efter de paagældendes Erklæring vilde være en Overenskomst, dersom *det* kom til, som de mener at have Ret til at kræve, og som aabenbart efter Protokollen af Generaldirektøren er stillet dem i Udsigt. Jeg har derfor gjort den Henstilling — og den tillader jeg mig at gentage; jeg tror, at dens Opfyldelse vilde være til Fordel for de paagældende — at man opfyldte deres Ønske saaledes, at man i Stedet for Fribefordringen gav dem en Lønforhøjelse. Jeg tænker ikke her paa en Lønforhøjelse paa alle de Punkter, hvor der er stillet Forslag derom af de socialdemokratiske og radikale Repræsentanter i Finansudvalget, men jeg tænker særlig paa de Folk, som Hovedbestyrelsen selv har udpeget som dem, der trænger mest, og som bliver ramt stærkest ved Fribefordringens Bortfald, ganske særlig Ledvog-